

taaget disse Domme eller Kjendelser affiges af EneDOMMERE. Naar man her i Kjøbenhavn faaer en Kjendelse i et af Hof- og Stadsrettens Bidnekammere, saa er det det Samme som en Høiesteretsdom; thi man skal med en saadan Kjendelse til Høiesteret, for at faae den forandret, og at bekoste det er Sagen eller Kjendelsen aldrig værd. Uagtet de ærede Mænd, som kjende Hof- og Stadsrettens Dygtighed meget bedre end jeg, upaatvivlelig ville være enige med mig i, at der i Bidnekamrene er affagt meget mere end een feil Kjendelse, saa er der dog maaskee aldrig, idetmindste for privat Regning, appelleret nogen Kjendelse fra et af Bidnekamrene til Høiesteret. Den kjøbenhavnske Retspleie trænger i dette Punkt efter min Mening til en Forandring, men derom tales der slet ikke i Udkastet. Dernæst skal den simpleste Kjendelse, der affiges af Kjøbenhavns Auktionssdirekteur, bekostes til Høiesteret for at blive omgjort; det er aabenbart en juridisk Uting, men det er ikke rettet i Udkastet, hvorimod Skifteretten, som vi havde før her ifjor, og om hvilken det da blev sagt af den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns Amts Bde Valgtreds (Liebe), at nu vilde vi tage den, saaledes som den var foreslaaet af Ministeren, og lade den saa gaae i de Klæder, vi gaveden, indtil det store Retspørgsmaal kom for, saa skulde den Sag igjen tages for, endnu har de Mangler, som jeg ifjor tillod mig at omtale med Hensyn til dens Organisation. Det er dog virkelig besynderligt, og jeg kan ikke tilbageholde min Forundring over, at den høiagtede Justitsminister, der saa godt kjender de kjøbenhavnske Retsfærheder — thi det er virkelig ikke systematiske Retsforhold — ikke har forsøgt at omordne Noget deraf i dette Udkast. Det er muligt, at der senere vil komme en særskilt Lov derom, det er muligt, at det er det, der her antydes, at der skal komme særlige Love om det kjøbenhavnske Retsvæsen, og det er muligt, at disse Love ville gaae ud paa de Reformers, som jeg anseer for nødvendige, men jeg siger blot, at saalænge vi ikke have disse Love, eller saalænge Ministeriet ikke opgiver, hvad disse Loves Indhold skal være, saa er det første Affnit af Lovudkastet ikke bearbejdet saaledes, eller ikke opløst saaledes, at man kan

have nogen Mening om, hvorvidt man tør vedtage det eller ikke.

Naar der foreligger et Lovudkast som dette, der er baseret paa offentlig og mundtlig Processform, maa man nødvendigviis komme ind paa Spørgsmaalet om de 3 juridiske Instanser, men jeg veed ikke, at nogen af de mange ærede foregaaende Talere have opkastet det Spørgsmaal, om vi fremdeles skulle holde fast paa den juridiske Troesartikel om de 3 juridiske Instanser; jeg vil imidlertid tillade mig at tale et Par Ord om denne Sag. Der er neppe nogen Dag, uden at denne Institution, de tre Instanser, bidrager til at undergrave Tilliden til Domstolene, der er neppe nogen Dag i det hele Aar, uden at denne Lære om de tre Instanser bidrager til at forvirre Lovenes Opfattelse, der er ikke nogen Dag, uden at et Antal af Medborgere maae lide og udrede betydelige Omkostninger paa Grund af Juristernes Tro paa Nødvendigheden af 3 Instanser. Jeg troer, at vi her maae forsøge — i det Mindste vil jeg gjøre det, saavidt mine Kræfter strække til — at udslette en af disse Instanser, thi naar vi skulle simplificere vore Retsforhold, saa behøve vi ikke disse 3 Instanser. Hvorledes man maa tumle sig omkring med dem, viser dette Udkast, thi man har der havt den største Uleilighed med at faae Landsoverretterne indflettede i den hele Nævningeinstitution; man har pilleet smaa Been ud af den hele kriminelle Retspleie; disse Been vil man give Landsoverretterne at pille paa, og saa skriver man over det første Affnit, at Landsoverretterne høre til de kriminelle Instanser. Jeg vil nu slet ikke foreslaae, at Landsoverretterne skulle ophæves, jeg vil slet ikke gjøre noget Forslag, jeg vil blot fremsætte som min Mening, at en af Instanserne maa slaaes ihjel, men det kan gjerne være, at det er reitest at begynde med Høiesteret. De Retspørgsmaal, som dette Udkast vil drage ind for Høiesteret, forekomme mig i Virkeligheden at være Bagatelspørgsmaal, og jeg troer, at den Retspleie for Misgjerningsager, som vi her ere ved at organisere, vil blive saa vel udført, samt at Sagerne ville blive tagne fra en saa sund Side, at man vil blive fri for disse usle Formalitetspørgsmaal, som man her vil bruge Høiesteret til at løse